

puštění pro případ nevyhovění. Smlouva na zkoušku znamená, že jest to dáno úplně do uvážení, ba libosti strany, bude-li se zkouška považovati za vyhovující, čili nikoli. Tak již při koupi (čl. 339 obch. zák., § 1080 násl. obč. zák.) a zrovna tak se to má i při smlouvách služebních, jenže zde může bez výpovědi smlouva býti zrušena jen v prvním měsíci (§ 1158, odstavec druhý obč. zák., podobně § 19, odstavec druhý zák. o obch. pom.), potom jen s příslušnou výpovědí (§ 20 zák. o obch. pom., § 1159 násl. obč. zák.). Žalobce sám v žalobě doznává, že výpověď dostal a proti její lhůtě nebrojí, nýbrž pouze oprávněnost výpovědi a nastalé jí zrušení smlouvy služební neuznává, to vše ovšem vzhledem k vyložené právní povaze smlouvy na zkoušku neprávem. Opírá-li se konečně dovolání o to, že žalobce oproti výnosu si učinil výhrady, shledávajíc v tom vadnost řízení, že důkazy o tom prý nabídnuté nebyly připuštěny, dlužno mu na to odvětit, že, pakli by byl nepřijal smlouvu tak, jak ji druhá strana chtěla, nýbrž s novými podmínkami, byla by se vůbec žádná smlouva neuskutečnila (§ 869 obč. zák.), neboť jednostranná výhrada není pro druhou stranu závazná, a že by druhá strana byla žalobcovy výhrady, které si po výnosu, dle svého tvrzení, činil, přijala, samo dovolání netvrdí. Ve skutečnosti žalobce, obdržev výnos, podle něho se zachoval, místo v něm udané bezesporně nastoupil, tedy obsah smlouvy tak přijal, jak ve výnosu byl obsažen.

Čís. 4854.

Obchodní pomocníci (zákon ze dne 16. ledna 1910, čís. 20 ř. zák.).

O tom, zda zaměstnanec koná vyšší služby, nerozhoduje jeho titul, nýbrž služby, jež skutečně koná. »Dílovedoucí«, jenž vykonával kontrolu práce nad určitým počtem dělníků, radil jim při práci, uváděl do pořádku stroje, když něco vázlo a, nepřišel-li některý dělník, zastupoval ho v jeho práci a zaznamenával čas strávený dělníky jeho dozoru při té které práci, — nekonal vyšších služeb.

(Rozh. ze dne 31. března 1925, Rv I 323/25.)

Žalovaná firma dala svému zaměstnanci čtrnáctidenní výpověď ku dni 5. dubna 1924. Tvrdě, že bylo mu dáti výpověď dle zákona o obchodních pomocnících, domáhal se žalobce zaplacení služebních požitků za dobu od 5. dubna 1924 do 30. června 1924. P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e žalobu zamítl, dospěv k názoru, že žalobce není obchodním pomocníkem. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Zákon o obchodních pomocnících operuje sice s pojmem vyšších služeb, aniž by však je definoval. Oporou pro vyvinutí tohoto pojmu zůstává tedy pořád jen § 73 odstavec třetí živn. ř., který také sice nepodává definice, avšak vyjmenovává řadu příkladů vyšších služeb, řka, že osoby pro vyšší služby ustanovené jako dílovedoucí, mechanikové, faktoři, účetní, pokladníci, expedienti (výpravčí), kreslič, chemikové

a tomu podobní nejsou zahrnuti pojmem pomocných pracovníků. Z toho patrně, že zákon příkladným výpočtem vyšších služeb nastínil jen dolní hranici jejich, neboť vyšší kategorie, jako jsou disponenti, prokuristi, ředitelé a pod., nechává docela beze zmínky, jak jest také zcela přirozeno, protože mu jde o odhraničení vyšších služeb od služeb nižších a hranici tu tvoří právě služby, které jsou službám nižším, ač k nim již nenáleží, přece povahou svou nejbližší. Jestliže však zákon vyjmenovává jen vyšší služby nejnižšího řádu, tedy služby, jež jsou ještě nižší, než tyto vyjmenované, ke službám vyšším již nepatří. Pro projednávání případ bude měřítkem služba dílovedoucího: je-li tato vyšší službou nejnižšího řádu, tedy služba povahou svou podstatně nižší než obor působnosti dílovedoucího vyšší službou už není. A tomu tak jest u služby žalobcovy, o kterou jde. Nezáleží sice na jméně, nýbrž jen na věci; tak může zaměstnanec v tom kterém závodě označován býti titulem vyšším, než jaký dle obecných pojmů toho odvětví živnosti práci jeho přísluší, anebo zase naopak může mu přikládán býti titul nižší, než jaký obor jeho působnosti s sebou dle pojmů těch přináší, i bude tedy vždy, jak se také všeobecně uznává, rozhodovati jen služba skutečně konaná. Avšak zákon, užívaje těch kterých titulů, spoléhá na tyto obecné pojmy, z nichž je vážil, a spojuje s nimi tedy představu určitého oboru působnosti. Co se týče dílovedoucího, tedy tomu pojmu odpovídalo teprve postavení K-ovo, jež, jak se ve spisech líčí, záleželo v tom, že mu mistři, mezi něž patřil i žalobce, podléhali a podle dispozic od něho učiněných řídit se povinni byli, jemuž dále mistři dobu, které ten který jich dozoru svěřený dělník k vykonání té které práce potřeboval, sdělovali, načež on provedl kalkulaci mzdy. Oproti tomu žalobce dle zjištění nižších stolic vykonával kontrolu práce nad určitým počtem dělníků (15—20), radil jim při práci, uváděl do pořádku stroje, a nepřišel-li některý dělník, zastupoval ho v jeho práci, a měřil, lépe řečeno zaznamenával, jak již řečeno, čas dělníky jeho dozoru svěřenými při té které práci strávený. Byla to tedy v podstatě práce dělníka t. zv. předního, k níž každému dělníku nabýti lze způsobilosti, je-li všímavý a má-li delší praxi, a tedy práce podstatně — protože o celý stupeň — nižší, než práce dílovedoucího, a nenáležela tedy k vyšším, jež, jak se obecně praví, nejsou-li to práce duševní, předpokládají aspoň vypravení jistým disposičním právem, samostatnou rozhodovací mocí či zkrátka vedoucí postavení.

Čís. 4855.

Jest »zlomyslným opuštěním manžela« ve smyslu §u 109 obč. zák., zdráhá-li se manželka sdíletí společnou domácnost, kladouc za podmínku návratu do manželovy domácnosti podmínku zcela bezdůvodnou a nemající opory v zákoně.

(Rozh. ze dne 31. března 1925, Rv I 372/25.)

Žalobě manžela na manželku o rozvod manželství od stolu a lože pro zlomyslné opuštění bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto